

Základná škola s materskou školou
Liptovské Revúce

REVÚČANKA

občasník 27. ročník

jún 2023

Milí naši priatelia a čitatelia!

Školský rok sa blíži do finále, už len pár dní nás delí od radostnej dvojmesačnej oslavy nášho pracovného úsilia a nasadenia☺. V tomto čísle nášho časopisu vám preto s radosťou prinášame ukážku tvorby a aktivít žiakov za posledný štvrtrok školského roku 2022/2023. Do čítania!

Toto som ja

(beletrizovaný životopis)

Môj prvý pohľad na svet bol v januári, práve sa malé vločky sypali z oblohy. Mamina mi od narodenia vravela, že som jej šťastie a vraví mi to dodnes. Podľa nej som už od mala menila svet na dielo. Od malička som prejavovala veľký záujem o umenie, kreslenie, maľovanie a zaujíma ma to doteraz.

Keď som po prvýkrát nastúpila do škôlky, vraj som vyzerala ako čierny havran, kvôli mojim čiernym dlhým vlasom. Bola som veľmi hravá a tvorivá. Podľa spolužiakov som bola usmievavá ako slniečko.

Keď som prekročila prah školy, mala som veľký stres, no pani učiteľka nás privítala s úsmevom na tvári. Na začiatku som plakala neustále. Vždy mi bolo všetko ľúto, zlomená ceruzka, prasknutý box na desiatu, no občas som sa tešila a vysmiata ako slniečko som chodila do školy. No teraz, ako roky plynú, to tak nie je. Popravde, ktoré dieťa by malo rado školu?

Už od škôlky som sa venovala kresleniu, a tam som vyhrala aj svoje prvé ocenenie. Bola som veľmi šťastná a spolu so spolužiačkou sme sa vybrali na dlhú cestu plnú zábavy a smiechu. Od tohto momentu som mala po boku dobrú kamarátku. Trávili sme spolu veľa času, až do jedného dňa...

Životný zlom nastal práve vtedy, keď mi rodičia oznámili, že sa sťahujeme. Opustiť všetko, čo som za deväť rokov zažila behom jedného týždňa? Opustiť všetkých kamarátov a známych? Najprv som odporovala, no potom som zistila, že to bola tá najlepšia vec, čo sa mi mohla stať.

Mojím snom do budúcnosti je venovať sa umeniu, je to úžasný pocit vyjadrovať svoje city prostredníctvom papiera. Stvárňovať ich do rôznych podôb, či už zakomponovať do ľudskej podoby alebo umeleckého diela.

Natália Praženicová (8. A)

Svet podľa Lenky

(beletrizovaný životopis)

Bol deň, kedy pritancovali vložky na zem. Po ružomerskej nemocnici sa rozlial plač maličkého dievčatka. Keď som sa narodila, bola som ako žltý škriatok. Zavítala som domov a časom som zistila, že som sa pridružila k mojim štyrom súrodencom.

Raz, keď som bola malá a chorá, prestala som dýchať, ale záchranné ruky starej mamy ma zachránili. Bola som dieťa ako stvorené na huncútstva, so sestrou sme boli pre seba ako stvorené. Raz ma prešla ona na bicykli a raz ja ju. Všetci súrodenci ma kúpavali, a keď som trochu vyrástla, našla som si otroka- môjho brata, ktorý ma tlačil na mojom kočíku- plechu v kuchyni.

V škôlke som nariekala za mamou. Na základnej škole sme si našli čarovných ľudí, s ktorými trávime všetky chvíľky. Spomínam si, ako sme spolu prekračovali prah prvej triedy a uzavreli naše detstvo, ale aj uzreli nový svet. Kým som sa stihla spamätať, už je nás štrnásť vo ôsmej triede a o chvíľu príde nová éra s novými ľuďmi. Na strednej škole by som sa chcela naučiť zachraňovať životy a presunúť sa teda na zdravotnú školu. Chcem, aby moje ruky boli ako starkine ruky. Od malička prekypujem láskou k zvieratám. Moje najobľúbenejšie zvieratko bola sliepočka Ďobka, ktorá nevedela chodiť, ale naučila som ju to.

Som znamenie strelca. Možno preto prekvitám v streľbe. Mám rada aj kreslenie, dokonca som sa tento rok stala absolventkou Dotyku v odbore výtvarnej výchovy. A čo ďalej? Zameriam sa na zdravotnú školu. Potom by som išla po chodníku spravodlivosti na policajnú školu. Chcela by som si založiť malé hniezdočko s peknými ratolesťami. V starobe podám pomocnú ruku mojim rodičom. Dúfam, že budem aj naďalej dobre a priateľsky vychádzať s mojimi súrodencami.

Lenka Sanigová (8. A)

Stará lampa

Hneď, ako som otvorila oči, videla som obrovské kvapky, ktoré mi padali na strešné okno. Všetko, čo som mala naplánované, padlo. Či opekačka s kamarátmi, kúpanie pri jazere, alebo opaľovanie sa na dvore. Bol to jednoducho nudný, upršaný deň.

Keď prestalo trochu pršať, prešla som sa k babke, ktorá býva o dom ďalej. Keď som prišla dnu, videla som, že niekoho má na návšteve. Pozdravila som sa, a aby som nevyrušovala, odišla som do obývačky. Babka má strašne slabý internet, tak som vyšla na povalu a prehrabávala som sa v starých veciach. Medzi rôznymi nepoužívateľnými haraburdami ma upútala stará špinavá lampa. Vzala som ju do rúk a začala čistiť. Odrazu sa zjavil Džin a sľúbil, že mi splní tri želania.

Veľmi som sa zľakla, že čo to je za čudo v modrej farbe. Mal cop, ktorý bol učesaný ako fontánka, ruky mal zložené a vypučenú hrud'. Najprv vyzeral vážne, ale potom sa začal smiať na mojom výraze. Podišiel ku mne a prihovoral sa mi: „Vieš už svoje prvé želanie?“ Ja som neverila vlastným očiam. Naozajstný Džin? „Áno, máš tri želania, ale nemôžeš si priať mať nekonečnú moc sveta ani mať veľa peňazí, jasné?“ povedal dramaticky a žmurkol.

Džinovi som nakázala, aby sa schoval späť do lampy a po vŕzgajúcich schodoch som zišla dolu. Rozlúčila som sa s tetou Alžbetou aj s babkou a odišla som rýchlo domov.

Doma nebol nikto. Pošúchala som lampu a snažila som sa povedať prvé želanie. Ale Džin len hovoril návrhy želaní. Keď stíchol, povedala som: „Takže Džin, moje prvé želanie je, aby sa môj ocko uzdravil. Je ťažko chorý, leží iba v nemocnici s infúziami.“ Pošúchala som lampu a čakala, či sa niečo stane. Okolo mňa bola len hmla a trblietky. Bolo to bolo to naozaj čarovné. Hneď na to mi volala mama: „Katka, otec je zázračne uzdravený! Ešte sa nezistilo, čo to mohlo byť, ale musí byť ešte rok na liekoch. Zajtra príde domov!“ počula som v telefóne mamin traslavý hlas a radosť zároveň.

Na druhý deň som mala už premyslené druhé želanie. V škole bol nudný obyčajný deň. Chalani vybili okno pri hre futbalu, spolužiačka dostala poznámku za namaľované vlasy a pokazili sme dataprojektor. Prišla som domov s päťkou v žiackej, nemala som náladu na hodinový telefonát s kamoškou. Zobrala som lampu a zjavil sa Džin. „Moje druhé želanie je, aby som mala do konca základnej školy samé jednotky.“ Vtedy sa mi päťka v žiackej zmenila na jednotku. „Ach, aká som šťastná! Mám už aj tretie želanie.“ Džin urobil zase tú čarovnú hmlu a bol pripravený na prosbu.

„Tretie želanie je, aby som mohla ísť na koncert BTS do Kórey.“

„Čáry-máry fuk, nikto ani muk. Nech splní sa želanie, ktoré tak pekne z tvojich úst znie!“ A hmla zmizla. „Fíha, ako je tu pekne!“ Zrazu som bola v Kórei... Domov som sa vrátila v ten deň, ale lampa tam už nebola... Čakala ma tam ale náruč môjho zdravého otca, mama s úsmevom a babka. Vypytovali sa ma, že kde som bola, tak som im všetko povedala. Aj kamarátke som to povedala, ale o Džinovi som nikomu nič neprezradila. Chýbal mi, lebo s ním bolo naozaj dobre. Lampu som odložila späť na povalu u babky.

Katarína Kurpašová (6. A)

Fotoreportáž z cyklotúry na Hajabačku

BÁSNIČKOVO

Veronika Kutajová (3. A)

Škrečok

Pozriem z okna
a tam sestra!
Čo to drží v ruke?
Žeby koláč?
Veru nie!
Hýbe sa to, oči to má!
Čo to veru je?
Prišla bližšie a už kričí:
„Máme škrečka miesto myší!“
Škrečok to je zviera zvláštne,
všetko mu je takmer jasné.
Búdka s pieskom - veru hej,
vyvál'a sa o druhej.
Keď sa pozriem do kletky,
žmurkne na mňa z posiedky.
Takto si tu žijeme
od jari do jesene.

Michaela Kutajová (3. A)

Pedrov úraz

Jedného dňa na dvore,
keď sme boli v záhrade,
Pedro si pri košoch ňuchá,
keď tu zrazu tíško kňuká.
Behal, skákal ako nik,
vylomil si pazúrik.
Miška mu hneď na nôžku
nasadila ponožku.
A tak krivkal s ponožkou,
stretol sa so stonožkou.
Maródik bol veľký-
vbehol do postieľky.

Deň detí

Deň pre deti veľké aj malé. Deň plný smiechu, hier, pohody a slniečka. Deň, keď sa zo školy nechce ísť domov☺.

MŠ- malý vedátor

Deviatci si pre predškolákov prichystali Deň malých vedátorov. Decká videli kopec hokusov- pokusov a niektoré z nich si mohli aj sami vyskúšať. Bez problémov zvládli napr. vyrobiť dúhu na tanieri aj v pohári, lupu, hrnček var, prinútiť plávať aj ponoriť sa pomaranč a najväčší úspech mal asi vlastnoručne vyrobený bublifuk☺. Na záver dostali za pomoc a aktivitu medailu malého vedátora.

9. A - rozlúčkový víkendový výlet v Nitre a okolí

Vážená pani riaditeľka, vážené pani učiteľky, milí spolužiaci!

Dočkali sme sa. Nastal ten okamih, ktorý nám bude pripomínať naše detstvo, čas prežitý na tejto škole a zároveň obdobie, ktorým sa prenesieme do mladosti. Okamih, ktorý sa nám zdal taký vzdialený... A zrazu tu stojíme a uvedomujeme si, že je to posledný krát. Posledné zvonenie, posledné minúty v laviciach základnej školy.

Pamätám si, keď som prvýkrát nesmelo prekročil bránu tejto školy. Bol som útlý, vystrašený chlapec, ktorý sa pevne a bojzливо drží mamkinej ruky. So zvedavosťou som vstupoval do školy. Strach a neistota pominuli, keď sa ku mne prihovorila moja prvá pani učiteľka. Potom sme spolu bojovali s prvými písmenkami, číslicami, násobilkou i s vybranými slovami. Ani sme sa nenazdali a prvý stupeň sme mali za sebou. Ako lusknutím čarovného prútika preletel aj druhý stupeň.

Ešte doteraz si spomínam na výrazy našich tvárí, keď sme zistili, že sa nám pokazil autobus na školskom výlete. Pri spomienkach na lyžiarsky kurz sa neubránime smiechu. Alebo ten strach a tréma, ktorú sme mali vždy, keď sme mali nacvičiť a predviesť divadelnú scénu pre škôlkarov. No vždy sme to všetko zvládli a tešili sme sa z toho.

Náročný bol najmä deviaty ročník, keď sme sa pripravovali na prijímacie skúšky.

Teraz to už máme šťastne všetko za sebou, a tak sa patrí poďakovať. Ďakujeme vám milé pani učiteľky☺. Ďakujeme za vedomosti, ktoré ste nám odovzdali a za trpezlivosť, ktorú ste s nami trénovali. Ďakujeme za chvíle prežité so spolužiakmi, za nové priateľstvá i prvé lásky. Viem, že tento okamih je neopakovateľný, a že naň nikdy nezabudneme.

Stojíme na konci jednej etapy- prvá časť cesty je úspešne za nami. Pred nami je však štart novej cesty, na ktorej nás čaká nové dobrodružstvo. Noví ľudia, nové tváre, nové zážitky, ale aj nové povinnosti, tak nám držte prsty, aby sme na túto cestu vykročili pravou nohou a hravo ju zvládli.

Za všetko vám všetkým ešte raz veľké ĎAKUJEME.

J. Samolej, 9. A

Zažili sme toho veľa....

Štvorlístok je názov nášho školského klubu. A tak nielen štvorlístok na lúke prináša šťastie, ale aj čas zmysluplne strávený s kamarátmi v čase po vyučovaní. Prinášame vám malú ochutnávku 😊.

Dočítania v novom školskom roku, priatelia☺!

Vaša redakčná rada